

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 marca 2013 r.

sprawy **M. P. K.**

skazanego z art. 280 § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 31 października 2012 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w L.

z dnia 29 grudnia 2011 r.,

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Podniesione w kasacji zarzuty rażącego naruszenia art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez oparcie rozstrzygnięcia na materiale dowodowym nieujawnionym na rozprawie oraz art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nienależyte rozważenie zarzutu zawartego w pkt a apelacji i nie wskazanie powodów, dla których ten zarzut uznany został za chybiony, są bezzasadne w stopniu oczywistym.

Jak słusznie zauważył prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację oba te zarzuty dotyczą w istocie tego samego problemu prawnego, tyle że ujętego w dwóch różnych aspektach. Mianowicie, skarżący powołuje się na wykorzystanie w niniejszej sprawie nieujawnionych dowodów w postaci wyjaśnień złożonych przez świadków K. W. i S. N. w sprawie IV K .../10 Sądu Okręgowego w L. Ponieważ przed sądem pierwszej instancji odmówili oni złożenia zeznań na podstawie art. 182 § 3 k.p.k., a ich wyjaśnień na rozprawie nie ujawniono, obrońca w apelacji sformułował zarzut obrazy art. 391 § 2 i 3 k.p.k., twierdząc że doszło w ten sposób do „nieprzeprowadzenia istotnych dowodów w sprawie”. W kasacji kwestia ta została ujęta w formie zarzutu naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez brak ustosunkowania się do zarzutu apelacji. Jednocześnie skarżący zakwestionował sposób odniesienia się przez Sąd Apelacyjny do owych, nie ujawnionych na rozprawie dowodów, tj. wyjaśnień złożonych przez te osoby w sprawie IV K .../10, dopatrując się w związku z tym rażącego naruszenia przez sąd odwoławczy art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k.

W zaistniałej w sprawie sytuacji procesowej można byłoby przyznać rację obrońcy skazanego tylko wtedy, gdyby rzeczywiście na podstawie wyjaśnień K. W. i S. N. dokonano ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę odpowiedzialności karnej M. K. Oparcie ustaleń faktycznych na dowodach, które nie zostały prawidłowo ujawnione (wprowadzone do procesu) jest bowiem równoznaczne z rażącym naruszeniem przepisów procedury karnej, w szczególności art. 410 k.p.k. Skarżący miałby rację, że doszło do naruszenia przepisów prawa procesowego także wtedy, gdyby zaniechano przeprowadzenia dowodów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

W sprawie niniejszej na podstawie wyjaśnień tych osób żadnych ustaleń faktycznych jednak nie dokonano. Dobitnie świadczy o tym treść uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji. Nie doszło również do pominięcia dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. W każdym razie skarżący (którego obciążał ten obowiązek) nie wskazał choćby przykładowo, jakie to konkretnie wynikające z tych wyjaśnień okoliczności, mogły mieć znaczenie dla ustaleń faktycznych w sprawie skazanego M. K.

Nie można również zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego, iżby sąd odwoławczy rozważając zasadność zarzutu z pkt a apelacji nie mógł odwołać się do treści wyjaśnień złożonych przez świadków K. W. i S. N. w innej sprawie. Gdyby

bowiem tak pojmować zakaz opierania przez sąd odwoławczy rozstrzygnięcia na dowodach na rozprawie nie przeprowadzonych, to nie można byłoby badać wpływu zarzucanego (stwierzonego) uchybienia na treść zaskarżonego orzeczenia, a więc w istocie dokonać oceny zasadności zarzutów podnoszących tzw. względne przyczyny odwoławcze z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.

Wszystko to prowadzi do wniosku, że podniesione w kasacji zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego są oczywiście bezzasadne, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu. O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.